

Melléklet a 208. számú irrományhoz.

Indokolás

„a találmányi szabadalmakról, továbbá a védjegyek oltalmáról szóló törvények egyes rendelkezéseinek módosításáról és kiegészítéséről“ szóló törvényjavaslathoz.

I. ÁLTALÁNOS INDOKOLÁS.

Az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unió, amelynek Magyarország is tagja, a Hágában megtartott utolsó konferenciáján két olyan megegyezést létesített, amelyeknek részesei vagyunk és amelyeket az 1929 : XVIII. t.-c.-kel az ország törvényei közé iktattunk. Ennek a törvénynek indokolása rámutatott arra, hogy ezek a nemzetközi megegyezések szükségessé teszik azt, hogy bizonyos kérdéseket törvényhozás útján szabályozzunk. Ilyen szabályozást igényel a kényszerengedély intézménye, amelyet az említett törvény 2. §-ában I. alatt közölt és a továbbiakban főegyezménynek nevezett hágai egyezmény 5. cikke a szabadalom megvonhatásának újabb előfeltételeként meghatároz, Törvényi szabályozást igényelnek továbbá a találmányi szabadalmak díjainak fizetési határidőre vonatkozó enyhítések, amelyeket ugyanezen egyezmény 5/b. cikkének második bekezdése szabályoz, végül a védjegy fokozott védelme azoknak a rendelkezéseknek keretei között, amelyekről az említett egyezmény 5/b., 6/b., 6/c. és 7/b. cikke szól.

Ezek közül legfontosabb a kényszerengedély intézménye, amely lehetővé teszi azt, hogy a hazai ipar foglalkozhassék olyan szabadalom kihasználásával, amelynek külföldi tulajdonosa a belföldi szükségletet nem a belföldi ipar foglalkoztatásával elégíti ki. Ennek az új intézménynek létesítése tehát a hazai ipar szempontjából kívánatos is.

A kényszerengedély új intézményét az első alkalommal a megfelelő gyakorlat hiányában minden vonatkozásban törvényileg szabályozni nem látszik célszerűnek. Egyelőre az étellel lépést tartani képes bírói gyakorlat van hivatva a törvénnyel kevésbé szabályozott kérdéseket megfelelően és helyesen szabályozni.

Az uniós jogviszonyoknak e törvényhozási szabályozása alkalmával nem mulaszthatom el azt, hogy a hazai ipar fejlesztése érdekében néhány olyan újítás bevezetését is javasoljam, amelyek iparunk fejlődése szempontjából előnyösek és amelyeknek bevezetését az érdekeltségek szorgalmazzák.

Ezek közül legfontosabb a szabadalmak oltalmi idejének az eddigi 15 évről 20 évre való felemelése, amivel el lehet érni azt, hogy a hazai ipar az eddiginél hosszabb időn át élvezze a szabadalmakkal nyújtott védelmet.

Szükségesek találok továbbá, hogy az 1908 : LII. t.-c. 3. §-a utolsó bekez-

désének hatályon kívül helyezését is javasoljam. E szerint a rendelkezés szerint ugyanis belföldi bejelentő külföldi bejelentés, illetve letétel alapján belföldön elsőbbséget igénybe nem vehet. Ennek a rendelkezésnek fenntartása a belföldi feltalálót a külföldinél továbbra is hátrányosabb helyzetbe juttatná, mert a külföldi bejelentő bármilyen uniós elsőbbséget igénybe vehet. Az említett rendelkezés hatályon kívül helyezése tehát indokolt.

Szükségesnek tartom azt is, hogy az 1895 : XLI. t.-c. 4. §-ának 2. bekezdésében foglalt rendkívüli elévülési határidőt tartalmazó rendelkezés hatályon kívül helyezését javasoljam, mert annak fenntartása semmivel sem indokolható.

Minthogy a törvényjavaslat egyes rendelkezéseit a részletes indokolás során a szükséghez képest egyenként indokolom, a fentiekben csak a legjelentősebb újításokra és azok főindokaira mutattam rá.

II. RÉSZLETES INDOKOLÁS.

Az 1. §-hoz. A washingtoni főegyezmény 5. cikke a belföldi gyakorlás elmulasztása esetére a szabadalom megvonásának alkalmazását két előfeltételtől tette függővé. Nem engedi a megvonást a belföldi bejelentés beadásának napjától számított három év eltelte előtt vagy akkor, ha a szabadalomtulajdonos a gyakorlatbavétel elmulasztását igazolni tudja. A nemzetközi egyezménynek ez a rendelkezése az 1895 : XXXVII. t.-c. 20. §-ának és az 1908 : LII. t.-c. azt kiegészítő és módosító 4. §-ának a megváltoztatását tette szükségessé, amely rendelkezések helyébe az 1913 : XII. t.-c. 1. §-a lépett, szabályozván a belföldi gyakorlás elmulasztásának a következményeit. A hágai főegyezmény 5. cikke a megvonásnak további előfeltételül megszabja azt, hogy ez csak akkor foghat helyt, ha a gyakorlási kényszerre vonatkozó visszaéléseket kényszerengedélyekkel megelőzni nem sikerülne. Az egyenlő elbánás elve megkívánja, hogy a kényszerengedély — aminek célszerűsége a hágai megegyezéseket becikkelyező 1929 : XVIII. t.-c. indokolása szerint elvitázhatatlan — a belföldiek szabadalmaira is kiterjedő hatállyal törvényileg szabályoztassék. Ez helyesen csak a megvonást jelenleg szabályozó 1913 : XII. t.-c. 1. §-a 2. és 3. bekezdésének hatályon kívül helyezése mellett a tervezet 1—7. §-aiban foglalt rendelkezések törvénybe iktatásával történhet.

A kényszerengedély eddig nálunk alkalmazásában nem volt és így azt bevezetése alkalmával a szükséghez képest szabályozni kell. Ezt a szabályozást a jelen törvényjavaslat 1—7. §-ai tartalmazzák.

A kényszerengedély, amelynek tartalmáról a 2. §. szól, módot kíván nyújtani a hazai iparnak olyan szabadalom kiaknázására, amelyre nézve megállapítható, hogy azzal a szabadalom tulajdonosa a hazai ipart nem foglalkoztatja. Ennek a szem előtt tartása mellett határozza meg a javaslat 1. §-a a kényszerengedély adásának feltételeit.

A szabadalom megadásának kihirdetését követő első három év a hágai főegyezmény 5. cikkének megfelelően arra szolgál, hogy a szabadalom tulajdonosa szabadalmát Magyarország területén gyakorlatba vehesse és ezáltal azzal a magyar ipart foglalkoztassa, akár valamely belföldi vállalkozónak önként adott engedély útján, akár saját maga; csak akkor lehet tehát a szabadalomtulajdonos jogába az ő akarata ellenére beleavatkozni, ha ez a három esztendő, amely az engedélyezési eljáráshoz szükséges idővel együtt az oltalmi időből 4—5 évet von el, a magyar iparnak a szabadalommal való foglalkoztatását nem eredményezte.

Nem lenne indokolt ennek a beavatkozási lehetőségnek hosszabb időre való kitolása. mert a gyakorlatbavételre általában ennyi idő elég és mert ahhoz, hogy

265. szám.

A képviselőház igazságügyi, valamint közgazdasági és közlekedésügyi bizottságának együttes jelentése

„a találmányi szabadalmakról, továbbá a védjegyek oltalmáról szóló törvények egyes rendelkezéseinek módosításáról és kiegészítéséről“ benyújtott 208. számú törvényjavaslat tárgyában.

Tisztelt Képviselőház !

Az együttes bizottság a címben megnevezett törvényjavaslatot mindenekelőtt általánosságban tette vita és megfontolás tárgyává és megállapította annak helyes és célszerű voltát. A javaslat ugyanis elsősorban az 1929 : XVIII. t.-cikkkel az ország törvényei közé iktatott s az említett törvény 2. §-ában I. alatt közölt hágai egyezmény folytán szabadalmi és védjegyjogunk terén szükségszerűen eszközözendő újításokat és módosításokat tartalmazza, amelyek (így a kényszerengedély új intézménye, a szabadalmi díjak fizetési határidőinek enyhítése s a védjegy fokozott védelmére vonatkozó rendelkezések) az ipari tulajdon védelmének erősítését s ilyenképpen szabadalmi és védjegyjogunk továbbfejlesztésével a hazai ipar érdekét szolgálják, úgy, hogy az együttes bizottság a javaslatot már ez okból is helyesléssel fogadja. Örömdetesnek tartja továbbá az együttes bizottság azt a körülményt is, hogy a m. kir. kereskedelemügyi miniszter úr a hivatkozott nemzetközi megegyezések következtében szükségessé vált törvényhozási szabályozás alkalmát felhasználta arra, hogy a hazai ipar fejlesztése érdekében néhány további újítást is belefoglaljon a javaslatba, amelyek közül a szabadalmak oltalmi idejének az eddigi 15 évről 20 évre való felemelése érdemel elsősorban említést. A javaslat mindezeket az új szabályokat törvényszerkesztési szempontból is szerencsés kézzel illeszti be szabadalmi és védjegyjogunk szövevényes rendszerébe, melyre nézve egyébként az együttes bizottság annak a véleményének adott kifejezést, hogy az egymást kiegészítő és módosító sok idevonatkozó törvény és rendelet bonyolultságára és nehéz áttekinthetőségére való tekintettel, mindkét említett jogterület kódexszerű egységes szabályozása kívánatos volna.

Az együttes bizottság a fenti megfontolások, valamint a javaslat indokolásában kifejtettek alapján a javaslatot úgy általánosságban, mint az alább említendő két módosítással részleteiben is elfogadta.

Az első módosítás arra szorítkozik, hogy a szöveg szabatosabbá tétele végett a 3. §. (2) bekezdésének második mondatába az utolsóelőtti szó elé a következő utalást szúrta be: «(6. §.)» —. A most említett szövegben ugyanis a szabadalom megvonásának lehetőségéről van szó s így szükséges utalni arra, hogy a megvonás csak a 6. §. feltételeinek fennforgása esetében következhetik be. Kívánatos ez annál is inkább, mert a szabadalom gyakorlatbavételének elmulasztása szabályként csak a kényszerengedély kiadását vonhatja maga után és a szabadalom megvonása csak valamely visszaélés miatt, így főleg a javaslat 6. §-ához fűzött miniszteri indokolásban kiemelt olyan esetben lehet indokolt, midőn a szabadalomtulajdonos és a kényszerengedélyes összejátszik, hogy a hazai ipart a szabadalommal való foglalkoztatásból kizárja. Ennek az elvnek és a szabadalommegvonás előfeltételeinek szabatosabb kifejezését célozza az a második módosítás, hogy a 6. §. (1) bekezdésének végére folytatólagosan a következő kiegészítő szöveg vétetett fel: «, kivéve, ha a mulasztást igazolják.»

Az együttes bizottság javasolja a t. képviselőháznak, hogy a törvényjavaslatot az együttes bizottság szövegezésében úgy általánosságban, mint részleteiben elfogadni s annak tárgyalására a **sürgősséget** kimondani méltóztassék.

Kelt Budapesten, a képviselőház igazságügyi, valamint közgazdasági és közlekedésügyi bizottságának 1932. évi június hó 23. napján tartott együttes ülésében.

Váry Albert s. k.,
az együttes bizottság elnöke.

Fabinyi Tihamér s. k.,
az együttes bizottság előadója.

szereplő törvényjavaslatban, akkor a részvény-társaság pénzügyeit és gazdálkodását is a legmesszebbmenő módon kívánja ellenőrizni. A javaslat 5. és 6. §-a erről az ellenőrzésről megfelelően gondoskodik.

T. Képviselőház! Kissé hosszú is nyult előadásomban teljes tárgyilagossággal igyekeztem ismertetni nemcsak a tárgysorozaton szereplő törvényjavaslat lényegét, hanem azokat az indokokat is, amelyek ennek a törvényjavaslatnak benyújtását szükségessé tették. Szerény tehetségemhez képest igyekeztem rámutatni azokra a közgazdasági és egyéb szempontokra is, amelyek még a mai általános gazdasági válság idején is, a nemzet pénzügyi erőfeszítésének heroikus korában és az állam költségvetésének mai helyzetében is indokoltá tehetnek olyan kevésbé népszerű intézkedést, mint amilyen a szubvenció felemelése.

Ezeknek az indokoknak alapján és az ország jövődjébe vetett törhetetlen hittel kérem a t. Képviselőházat, hogy a javaslatot mind általánosságban, mind részleteiben elfogadni szíveskedjék. *(Élénk helyeslés és taps a jobboldalon és a középén.)*

Elnök: Szólásra következik?

Herczegh Béla jegyző: Feliratkozva nincs senki.

Elnök: Kíván valaki szólni? *(Nem!)* Ha senki szólni nem kíván, a vitát bezárom. A miniszter úr nem kíván nyilatkozni. A tanácskozást befejezettnek nyilvánítom. *(Györki*

Imre: A sürgősség ki van mondva? — **Kenéz Béla kereskedelemügyi miniszter:** Nincs kimondva, de magától értetődik! — **F. Szabó**

Géza: A sürgősséget előbb kellett kimondani! — **Gr. Hunyady Ferenc:** Végre valakinek egy jó napja van! A miniszter úrnak jó napja van! — **Kenéz Béla kereskedelemügyi miniszter:** Amennyire miniszternek lehet! — *Zaj.)* Csendet kérek, képviselő urak, mert a Képviselőháznak határoznia kell, és így tudnia kell, hogy mi felett határoz.

Következik a határozathozatal. Kérdem a t. Házat, méltóztatnak-e az imént tárgyalt törvényjavaslatot a bizottság szövegezésében általánosságban, a részletes tárgyalás alapjául elfogadni, igen vagy nem? *(Igen!)* A Ház a törvényjavaslatot a bizottság szövegezésében általánosságban, a részletes tárgyalás alapjául elfogadta.

Következik a részletes tárgyalás. Kérem a jegyző urat, szíveskedjék a törvényjavaslat címét felolvasni.

Herczegh Béla jegyző *(olvassa a törvényjavaslat címét és az 1–8. §-okat, amelyeket a Ház hozzászólás nélkül elfogad).*

Elnök: Ezzel a Ház a törvényjavaslatot részleteiben is letárgyalta, s annak harmadszori olvasása iránt később fogok a t. Háznak előterjesztést tenni.

Következik a találmányi szabadalmakról, továbbá a védjegyek oltalmáról szóló törvények egyes rendelkezéseinek módosításáról és kiegészítéséről szóló törvényjavaslat tárgyalása. *(Irom. 208, 265.)*

Az előadó Fabinyi Tihamér képviselő úr. Ot illeti a szó!

Fabinyi Tihamér előadó: T. Képviselőház! Az előttünk fekvő törvényjavaslat intézkedései két csoportba oszthatók. Az egyik csoportban azok a rendelkezések vannak, amelyeknek törvénybeiktatására nemzetközi szerződésben vál-

laltunk kötelezettséget. Ezek közül a legfontosabbak: a kényszerengedély új intézménye, a szabadalmi díjak fizetési határidőinek enyhítése és a védjegy fokozott védelmére vonatkozó rendelkezések. Ezek a szabályok erősítik az ipari tulajdon védelmét, továbbfejlesztik szabadalmi és védjegyjogukat és így a hazai ipar védelmét szolgálják, úgyhogy ezeket a bizottság helyesléssel fogadta és két csekély módosítással, amelyekről szólani fogok, ajánlja elfogadásra. A javaslatban foglalt további rendelkezések pedig a hazai ipar fejlesztése érdekében néhány újítást foglalnak be a javaslatba, felhasználva azt az alkalmat, hogy az előbb említett rendelkezések nemzetközi kötelezettség folytán törvénybe iktatandók.

Az utóbbiak közül kiemelem a szabadalmak oltalmi idejének az eddigi 15 évről 20 esztendőre való felemelését. Kiemelem továbbá ebben a vonatkozásban a javaslat 21. §-ának második pontjában a kereskedelemügyi miniszternek adott rendeletalkotási felhatalmazást, amely egy fontos témára vonatkozik, nevezetesen a használati minta és az ipari minta oltalmára. A használati mintaoltalom jogunkban eddig egyáltalában szabályozatlan volt, az ipari mintaoltalom pedig az erre vonatkozó, még 1907-ből eredő kereskedelemügyi miniszteri rendeletben szabályoztatott ugyan, azonban hézagos és összefoglalásra, kiegészítésre szorul.

A javaslat mindezeket a rendelkezéseket szerencsés kodifikatorius kézzel illeszti be szabadalmi és védjegyjogunk szövevényes rendszerébe.

Ezzel kapcsolatban említem meg azt, hogy védjegyjogunk és szabadalmi jogunk a számtalan törvény, novella, kiegészítő rendelkezés és rendelet folytán annyira bonyolult, szövevényes és áttekinthetetlen, hogy a javaslat tárgyalása alkalmával az együttes bizottság annak az óhajának adott kifejezést, hogy minél előbb egységes kódexszerű szerkezetben láthassuk védjegyjogunkat és szabadalmi jogunkat.

Ami a javaslat részleteit illeti, a legfontosabb a kényszerengedély szabályozása. Ha valaki a szabadalmat, amely belajstromoztatott, nem veszi használatba, tényleges gyakorlatba, akkor eddigi jogunk szerint a szabadalom megvonása következhetett be ebbe. Mint közbenső fázist iktatja be most ez a javaslat a nemzetközi szabályozásnak megfelelően a kényszerengedély intézményét, amelynek előfeltételeit az 1. § tartalmazza. Nevezetesen, ha a szabadalom tulajdonosa három év alatt Magyarország területén sem maga, sem belföldi vállalkozó útján nem vette kellőképpen gyakorlatba a szabadalmat, akkor a szabadalmi bíróságra van bízva, hogy kárpótlás és esetleg biztosíték ellenében oly megbízható belföldi vállalkozónak, aki a szabadalomtulajdonostól kért engedélyt, de nem kapott, kényszerengedélyt adjon a szabadalom kihasználására, kivéve, ha a szabadalomtulajdonos mulasztását kellőképpen igazolja.

Fontos kérdés volt ebben a vonatkozásban, hogy kizárólagos legyen-e a kényszerengedély, vagy pedig nem kizárólagos. A bizottság ezt a kérdést részletesen megvizsgálta és végeredményben úgy találta, hogy a javaslat szerencsés kompromisszumot tartalmaz, amennyiben szabályként az állítja oda, hogy a kényszerengedély kizárólagos, de területileg vagy a szabadalom egy vagy több igénypontjára vonat-

kozárólagos, tehát kizárólagossága ki-
vétel nélkül érvényesítő.

(Az elnöki széket Puky Endre foglalja el.)

Ennél továbbmenni nem tartotta szükségesnek a javaslat szerkesztője és a bizottság sem.

Ebben a témakörben két apróbb módosítást iktatott be a törvényjavaslat szövegébe a bizottság. Az egyik módosítás a szöveg szabatosítását célozza, amennyiben a 3. § második bekezdésében a második mondatba az utolsóelőtti szó elé beszúrta a 6. §-ra való utalást. A 6. § szabályozza ugyanis azt, hogy ha kényszerengedély útján sem lehet gondoskodni a szabadalom kihasználásáról, akkor a szabadalom milyen feltételek mellett vonható meg. Az erre való utalás világossá teszi, hogy a 6. § szabályozza ennek előfeltételeit. A 6. § első bekezdésének végére pedig néhány szavas beszűrást — «kivéve, ha a mulasztást igazolják» — tett be a bizottság annak világossá tételére, hogy ha a szabadalom nem használtatik ki, ennek következménye szabályként nem a megvonás lehet, hanem csak a kényszerengedély kiadása. A megvonásra, mint ultima ratióra, csak abban a kivételes esetben kerülhet sor, ha visszaélés forog fenn, nevezetesen olyan visszaélés, amelyre a javaslat 6. §-ának indoklása kifejezetten utal, ha például a szabadalomtulajdonos és a kényszerengedélyes összejátszik olyan célból, hogy a hazai ipart kizárja a szabadalommal való foglalkozásból.

A kényszerengedélyen kívül ki kell emel-
nem az oltalmi idő felemelését 15 évről 20 évre,
a szabadalmi díjak újabb méltányos szabályo-
zását és a védjegyre vonatkozó rendelkezések
kiegészítését. *(Folytonos zaj és mozgás a Ház
minden oldalán.)*

Elnök: Csendet kérek, t. képviselő urak!

Fabinyi Tihamér előadó: Mindezek a ren-
delkezések alkalmasak arra, hogy a magyar
feltalálók érdekeit oltalmazzák, fokozottan véd-
jék és alkalmasok az ipar fejlesztésére is. Ezt
különösen a mai időkben és olyan országban,
amelyben köztapasztalat szerint a technikai
tudományokban való jártasság és a feltalálás-
ban való készség, mint östehetség, benne rej-
lik a nemzetben, örömmel kell üdvözölni, mert
ezek a rendelkezések módot nyújtanak arra,
hogy a szellemi tulajdonnak úgynevezett ipari
tulajdoni része fokozott védelemben részesüljön
és a fokozott védelem által több kereseti és fej-
lődési lehetőség adassék meg.

Ezért tisztelettel javasolom, hogy méltóz-
tassék a fentiekben ismertetett törvényjavasla-
tot elfogadni. *(Helyeslés a jobboldalon.)*

Elnök: Kíván-e valaki szólani?

Herczegh Béla jegyző: Feliratkozva nincs
senki!

Elnök: Minthogy szólani senki nem kíván,
a vitát bezárom. A kereskedelemügyi minisz-
ter úr nem óhajt szólani. A tanácskozást befeje-
zettnek nyilvánítom. Következik a határozat-
hozatal.

Kérem a t. Házat, méltóztatik-e a most is-
mertetett törvényjavaslatot általánosságban, a
részletes tárgyalás alapjául elfogadni, igen
vagy nem? *(Igen!)*

A Ház a törvényjavaslatot általánosságban
a részletes tárgyalás alapjául elfogadta.

Következik a részletes tárgyalás.

Kérem a jegyző urat, szíveskedjék a tör-
vényjavaslat címét felolvasni.

Herczegh Béla jegyző (olvassa a törvény-
javaslat címét és 1—22. §-ait, amelyeket a Ház
észrevétel nélkül, változatlanul elfogad).

Elnök: Ezzel a Ház a törvényjavaslatot
részleteiben is letárgyalta. Annak harmadszori
olvasása iránt később fogok előterjesztést tenni.

Napirendünk szerint következik az ország-
gyűlés tagjainak összeférhetlenségéről szóló
törvényjavaslat részletes tárgyalásának folyta-
tása. (Irom. 185, 260.) Soron van az 59. § vitá-
jának folytatása.

Szólásra következnek?

Herczegh Béla jegyző: Feliratkozva nincs
senki.

Elnök: Kíván-e még valaki szólani? *(Nem!)*
Ha szólani senki sem kíván, a szakaszra vonat-
kozólag a vitát bezárom.

Az ülést öt percre felfüggesztem.

(Szünet után.)

Elnök: Az ülést újból megnyitom. Az 59. §
általános vitáját bezárván, az igazságügy-
miniszter úr óhajt szólani.

Zsitvay Tibor igazságügyminiszter: T. Ház!
(Halljuk! Halljuk!) Az 59. § lényegében véve
azokat a kivételeket sorolja fel, amelyeket az
altruista intézetekkel kapcsolatban az eddigi
törvény is felsorolt. A magam részéről tehát
ennek a paragrafusnak változatlan elfoga-
dását helyesnek tartom. Nagyon is megfondo-
landónak tartom azonban, hogy ezt a keretet
még tovább kiterjesszük-e, és így, bár a t. Ház
bölességére bízom, hogy milyen álláspontot
méltóztatnak a Váry-féle indítvánnyal szemben
elfoglalni, a magam részéről egyénileg azt nem
fogom megszavazni.

Ami már most azt kérdést illeti, hogy ez
a szakasz milyen kapcsolatban áll a 7. §-szal,
(Halljuk! Halljuk!) méltóztatassanak megengedni,
hogy annak a nézetemnek adjak kifejezést,
hogy azokban az esetekben, amikor a 7. §
esete forog fenn, amikor tehát a 7. §-ban vilá-
gosan megjelölt kormánybefolyás révén törté-
nik az állás betöltése, szerény nézetem szerint
a 7. § az altruista intézetekkel szemben, ille-
tőleg az ottani alkalmazással és megbízással
szemben is érvényesülni fog.

Ezeket voltam bátor előadni, azzal a kére-
lemmel, hogy egyébként a szakaszt méltóztatassék
elfogadni. *(Helyeslés a jobboldalról.)*

Elnök: A tanácskozást befejezettnek nyil-
vánítom. Következik a határozathozatal.

Az 59. § eredeti szövegével szemben áll gróf
Hunyady Ferenc és Bródy képviselő urak
egyező értelmű törlési indítványa. Kérem te-
hát a t. Házat, méltóztatnak-e a szakaszt ere-
deti szövegében fogadni el, szemben a törlési
indítványokkal, igen vagy nem? *(Igen!)*

A szakasz tehát eredeti szövegével fogad-
tatott el.

Pótlási indítványok is tétettek. Így az elő-
adó úr indítványozott pótlást a szöveg után és
azonkívül báró Perényi Zsigmond és Váry
Albert képviselő urak nyújtottak be pótlási
indítványt. Ilyen sorrendben teszem fel szava-
zásra a kérdést.

Kérem tehát a t. Házat, méltóztatnak-e az
előadó úr pótlási indítványát elfogadni, igen
vagy nem? *(Igen!)*

A Ház az előadó úr pótlási indítványát el-
fogadta.

Mármost kérem, méltóztatnak-e a Perényi
—Váry-féle pótlási indítványt elfogadni, igen
vagy nem? *(Igen! Nem!)* Kérem azokat, akik
elfogadják, szíveskedjenek felállani. *(Megtör-
ténik.)* Kérem a jegyző urat, szíveskedjék a

Ugyanezen szerződés 37. §-a utolsó bekezdésének a díjazás mérvére vonatkozó rendelkezése akként módosul, hogy a miniszteri biztos részére nem évi 8000 pengő, hanem évi 2400 pengő díjat kell lefizetni.

Az említett szerződés 49. §-ának első bekezdése azzal egészített ki, hogy a számadások felülvizsgálata a Pénzügyi Központ bevonásával is teljesíthető.

Ugyanezen szerződés 51. §-a azzal egészített ki, hogy a m. kir. kereskedelemügyi miniszter a társaság indokolt előterjesztésére egyes járatoknak ideiglenes beszüntetését engedélyezheti.

III. Fejezet.

Ez a pótszerződés, amelynek szövegét az 1932 : XVI. t.-c. állapította meg, a társaságra nézve cégszerű aláírása napjától, az államra nézve pedig attól a naptól kezdve érvényes, amelyen azt a m. kir. kereskedelemügyi miniszter aláírta.

Ez a pótszerződés ugyanaddig az időpontig érvényes, mint az 1926 : XXIII. törvénycikkkel becikkelyezett szerződés.

Ez a pótszerződés illetékmentes.

Ezt a pótszerződést a m. kir. kereskedelemügyi minisztériumban őrzendő egy eredeti példányban kell kiállítani ; a társaság részére pedig egy hivatalos másolatot kell kiadni.

XVII. TÖRVÉNYCIKK

a találmányi szabadalmakról, továbbá a védjegyek oltalmáról szóló törvények egyes rendelkezéseinek módosításáról és kiegészítéséről.⁽¹⁾

A törvény kihirdetése megjelent az Országos Törvénytár 1932. évi július hó 22-én kiadott 7-ki számában.

(M. i.) Az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Únió, amelynek Magyarország is tagja, a Hágában megtartott utolsó konferenciáján két olyan megegyezést létesített, amelyeknek részesei vagyunk és amelyeket az 1929 : XVIII. t.-c.-kel az ország törvényei közé iktattunk. Ennek a törvénynek indokolása rámutatott arra, hogy ezek a nemzetközi megegyezések szükségessé teszik azt, hogy bizonyos kérdéseket törvényhozás útján szabályozzunk. Ilyen szabályozást igényel a kényszerengedély intézménye, amelyet az említett törvény 2. §-ában I. alatt közölt és a továbbiakban főegyezménynek nevezett hágai egyezmény 5. cikke a szabadalom megvonhatásának újabb előfeltételeként meghatároz. Törvényi szabályozást igényelnek továbbá a találmányi szabadalmak díjainak fizetési határidőire vonatkozó enyhítések, amelyeket ugyanezen egyezmény 5/b. cikkének második bekezdése szabályoz, végül a védjegy fokozott védelmezésnek a rendelkezések keretei között, amelyekről az említett egyezmény 5/b., 6/b., 6/c. és 7/b. cikke szól.

Ezek közül legfontosabb a kényszerengedély intézménye, amely lehetővé teszi azt, hogy a hazai ipar foglalkozhassék olyan szabadalom kihasználásával, amelynek külföldi tulajdonosa a belföldi szükségletet nem a belföldi ipar foglalkoztatásával elégíti ki. Ennek az új intézménynek létesítése tehát a hazai ipar szempontjából kívánatos is.

A kényszerengedély új intézményét az első alkalommal a megfelelő gyakorlat hiányában minden vonatkozásban törvényileg szabályozni nem látszik célszerűnek. Egyelőre az étellel

(1) A törvényjavaslatot a m. kir. kereskedelemügyi miniszter 1932. május 4-én nyújtotta be. — A képviselőház igazságügyi, valamint közgazdasági és közlekedésügyi bizottságának együttes jelentése 1932. június 23-án tartott együttes ülésében kelt. — Képviselőházi tárgyalása 1932. június 30-án tartott 113-ik ülésében, harmadszori olvasása pedig 1932. július 1-én a képviselőház 114-ik ülésében volt. — A felsőház közjogi és törvénykezési, valamint közgazdasági és közlekedésügyi bizottságának együttes jelentése 1932. július 1-én tartott együttes ülésében kelt. — Felsőházi tárgyalása 1932. július 2-án tartott 23-ik ülésében volt.

lépést tartani képes bírói gyakorlat van hivatva a törvénnyel kevésbé szabályozott kérdéseket megfelelően és helyesen szabályozni.

Az úniós jogviszonyoknak e törvényhozási szabályozása alkalmával nem mulaszthatom el azt, hogy a hazai ipar fejlesztése érdekében néhány olyan újítás bevezetését is javasoljam, amelyek iparunk fejlődése szempontjából előnyösek és amelyeknek bevezetését az érdekeltségek szorgalmazzák.

Ezek közül legfontosabb a szabadalmak oltalmi idejének az eddigi 15 évről 20 évre való felemelése, amivel el lehet érni azt, hogy a hazai ipar az eddiginél hosszabb időn át élvezze a szabadalmakkal nyújtott védelmet.

Szükségnek találom továbbá, hogy az 1908 : LII. t.-c. 3. §-a utolsó bekezdésének hatályon kívül helyezését is javasoljam. E szerint a rendelkezés szerint ugyanis belföldi bejelentő külföldi bejelentés, illetve letétel alapján belföldön elsőbbséget igénybe nem vehet. Ennek a rendelkezésnek fenntartása a belföldi feltalálót a külföldinél továbbra is hátrányosabb helyzetbe juttatná, mert a külföldi bejelentő bármilyen úniós elsőbbséget igénybe vehet. Az említett rendelkezés hatályon kívül helyezése tehát indokolt.

Szükségnek tartom azt is, hogy az 1895 : XLI. t.-c. 4. §-ának 3. bekezdésében foglalt rendkívüli elévülési határidőt tartalmazó rendelkezés hatályon kívül helyezését javasoljam, mert annak fenntartása semmivel sem indokolható.

Mint hogy a törvényjavaslat egyes rendelkezéseit a részletes indokolás során a szükséghez képest egyenként indokolom, a fentiekben csak a legjelentősebb újításokra és azok főindokaira mutattam rá.

I. Szabadalomra vonatkozó rendelkezések.

1. §. Ha a szabadalom tulajdonosa találmányát a szabadalom megadásának kihirdetését követő három év alatt Magyarország területén sem maga, sem belföldi vállalkozó útján lényegileg és kellő terjedelemben gyakorlatba nem vette és nem gyakorolja, a m. kir. Szabadalmi Bíróság kárpótlás és esetleg biztosíték nyújtása ellenében olyan megbízható belföldi vállalkozónak, aki a szabadalomtulajdonostól engedélyt kért, de nem kapott, kényszerengedélyt adhat, kivéve, ha a szabadalomtulajdonos mulasztását kellőképpen igazolja.⁽¹⁾

2. §. A kényszerengedély a szabadalom gyakorlatbavételére és használ-

(1) (M. i.) A washingtoni főegyezmény 5. cikke a belföldi gyakorlás elmulasztása esetére a szabadalom megvonásának alkalmazását két előfeltételtől tette függővé. Nem engedi a megvonást a belföldi bejelentés beadásának napjától számított három év eltelté előtt vagy akkor, ha a szabadalomtulajdonos a gyakorlatbavétel elmulasztását igazolni tudja. A nemzetközi egyezménynek ez a rendelkezése az 1895 : XXXVII. t.-c. 20. §-ának és az 1908 : LII. t.-c. azt kiegészítő és módosító 4. §-ának a megváltoztatását tette szükségessé, amely rendelkezések helyébe az 1913 : XII. t.-c. 1. §-a lépett, szabályozván a belföldi gyakorlás elmulasztásának a következményeit. A hágai főegyezmény 5. cikke a megvonásnak további előfeltételül megszabja azt, hogy ez csak akkor foghat helyt, ha a gyakorlási kényszerre vonatkozó visszaéléseket kényszerengedélyekkel megelőzni nem sikerülne. Az egyenlő elbánás elve megkívánja, hogy a kényszerengedély — aminek célszerűsége a hágai megegyezéseket becikkelyező 1929 : XVIII. t.-c. indokolása szerint elvitázhatatlan — a belföldiek szabadalmaira is kiterjedő hatállyal törvényileg szabályoztassék. Ez helyesen csak a megvonást jelenleg szabályozó 1913 : XII. t.-c. 1. §-a 2. és 3. bekezdésének hatályon kívül helyezése mellett a tervezet 1—7. §-aiban foglalt rendelkezések törvénybeiktatásával történhet.

A kényszerengedély eddig nálunk alkalmazásban nem volt és így azt bevezetése alkalmával a szükséghez képest szabályozni kell. Ezt a szabályozást a jelen törvényjavaslat 1—7. §-ai tartalmazzák.

A kényszerengedély, amelynek tartalmáról a 2. §. szól, módot kíván nyújtani a hazai iparnak olyan szabadalom kiaknázására, amelyre nézve megállapítható, hogy azzal a szabadalom tulajdonosa a hazai ipart nem foglalkoztatja. Ennek a szemelőtt tartása mellett határozza meg a javaslat 1. §-a a kényszerengedély adásának feltételeit.

A szabadalom megadásának kihirdetését követő első három év a hágai főegyezmény 5. cikkének megfelelően arra szolgál, hogy a szabadalom tulajdonosa szabadalmát Magyarország területén gyakorlatba vehesse és ezáltal azzal a magyar ipart foglalkoztassa, akár valamely belföldi vállalkozónak önként adott engedély útján, akár saját maga; csak akkor lehet tehát a szabadalomtulajdonos jogába az ő akarata ellenére beavatkozni, ha ez a három esztendő, amely az engedélyezési eljárásához szükséges idővel együtt az oltalmi időből 4—5 évet von el, a magyar iparnak a szabadalommal való foglalkoztatását nem eredményezte.

Nem lenne indokolt ennek a beavatkozási lehetőségnek hosszabb időre való kitolása, mert a gyakorlatbavételre általában ennyi idő elég és mert ahhoz, hogy a kényszerengedély a kitűzött célt elérhesse, az oltalmi idő hátralévő részére azért is szükség van, mivel abból a kényszerenge-

latára ad jogot és lemondás vagy visszavétel esetét kivéve (3. §. első bek.) a szabadalom érvényvesztéséig tart, rendszerint Magyarország egész területére érvényes és az egész szabadalomra vonatkozik.

Kifejezett kérelemre vagy a kényszerengedélyt kérő beleegyezése esetén osztott kényszerengedély is adható oly módon, hogy az

1. csak az ország területének valamely meghatározott részében gyakorolható ;

2. csak a szabadalomnak egy vagy több igénypontjára vonatkozik. Valamely igénypontnak egy részére azonban kényszerengedély nem adható.

Ugyanarra a kényszerengedélyre az előző bekezdés egyik pontjának alkalmazása nem zárja ki a másik pont alkalmazását.

Ugyanarra az igénypontra vagy ugyanazokra az igénypontokra a Szabadalmi Bíróság két vagy több kényszerengedélyt csak akkor adhat, ha azok az ország területének különböző részeire vonatkoznak. E szabályt valamely kényszerengedély érvényének ideje alatt a szabadalomtulajdonos által adott engedélyre is alkalmazni kell. A régebbi és az újabb engedély vagy a kényszerengedély hatálya ugyanarra a területre nem terjedhet ki.⁽¹⁾

3. §. A kényszerengedélyes kényszerengedélyéről a maga egészében bármikor lemondhat, ha pedig a kényszerengedély — jogerős megadásának ki-

délyezési eljárás maga mintegy két évet vesz igénybe és így a gyakorlatban a kényszerengedély csak az oltalmi idő későbbi szakában érvényesülhet.

A tervbevett rendelkezés azzal, hogy a kényszerengedély megadását csak annak a részére engedi meg, aki a szabadalomtulajdonostól bíróságon kívül engedélyt már kért, de nem kapott, megóvja a szabadalomtulajdonost attól, hogy szabadalmára meglepetésszerűen induljon meg a kényszerengedély iránti eljárás.

A kényszerengedély ismertetett céljával szervesen összefügg az, hogy kényszerengedély csak belföldi vállalkozónak adható.

A §-nak az a rendelkezése, amely a kárpótlásról szól, a szabadalomtulajdonos jogos érdekeit védi, a biztosítékadás pedig e mellett azt is szolgálja, hogy elejét lehessen venni eredménytelen kényszerengedélyek adásának.

Annak a megállapítása, hogy a szabadalom tulajdonosa mulasztását kellőképpen igazolta-e, teljesen a bíróság mérlegelésére és megítélésére van bízva. A bíróság ennek a kérdésnek eldöntésénél egyéb lényeges körülmények mellett bizonyára figyelemmel lesz arra is, hogy van-e belföldi szükséglet, komolyan megkísérelte-e a szabadalom tulajdonosa a belföldi gyakorlatbavételt, az általa adott engedély az ő hibájából hiúsult-e meg.

(1) (M. i.) A kényszerengedély tartalmának rövid jelzése — tekintettel az intézmény újszerűségére — szükségesnek mutatkozik, részletes meghatározása azonban — éppen a vonatkozó gyakorlat hiányára tekintettel — nem kívánatos.

A kényszerengedélyről eddig mondottakból az következne, hogy csak kizárólagos kényszerengedélyt lehessen adni, ami egyfelől a kényszerengedély tulajdonosát a belföldi versenytől mentessé tenné, másfelől a bíróságot — e verseny ismeretlen tényezőinek a számításból való kirekesztésével — kedvezőbb helyzetbe hozná ahhoz, hogy a kárpótlás tekintetében megnyugtatóbb ítéletet hozhasson.

Amikor ettől eltérően azt javasolom, hogy a bíróság rendkívüli esetben nem kizárólagos kényszerengedélyt is adhasson, a törvényjavaslat előkészítése során az érdekeltségek és jogi képviselők köréből megnyilvánult számos kívánságnak óhajtok eleget tenni, méltányolván különösen azt az érvet, amely szerint könnyen előfordulhat olyan eset, amikor több igénypontot tartalmazó szabadalom egyes igénypontjainak gyakorlatbavételére megfelelő üzem vállalkozhat a nélkül, hogy ugyanaz az üzem a szabadalom egyéb igénypontjainak a gyakorlatbavételére hivatott volna, vagy amikor a kényszerengedélyt kérő csak Magyarországnak bizonyos terület-részén kívánja a szabadalmat gyakorolni. A szabadalom egyes igénypontjaira adott kényszerengedély ezek szerint annak a lehetőségét biztosítja, hogy a szabadalomnak azok az igénypontjai, amelyekre kényszerengedélyt nem kértek, esetleg más kényszerengedélyes által későbbben kihasználhatók legyenek s a gazdasági élet számára el ne vesszenek. Ugyanez a megfontolás indokolja a területileg korlátozott kényszerengedély létesítését is. A kényszerengedély ily tárgyi és területi korlátozásának elkerülésére felmerülhet annak a megoldásnak a lehetősége, hogy alkalmi egyesülések létrehozásával kellene a kényszerengedély osztatlanságát biztosítani és ezáltal a kényszerengedélyt oly alkalmi egyesüléseknek juttatni, amelyek a szabadalmat tárgyi és területi korlátozás nélkül a maga teljes egészében gyakorolnák. Ez a megoldás azonban a fentebb előadott gazdasági előnyt nem biztosítaná. Ebben az esetben ugyanis az oly szabadalmak, amelyeknek

hirdetésétől számított egy év alatt — kellő eredményre nem vezetett, a szabadalomtulajdonos a kényszerengedély visszavételét a Szabadalmi Bíróságnál keresettel kérheti.

Ha a kényszerengedély az előző bekezdés értelmében megszűnik, a szabadalomtulajdonos gyakorlási jogát visszanyeri. A törvényes feltételek fennforgása esetén azonban akár újabb kényszerengedélyt, akár a szabadalom megvonását (6. §.) lehet kérni.

A kényszerengedély csak azzal a vállalattal együtt szállhat át másra, amellyel kapcsolatban a kényszerengedélyes a szabadalmat gyakorolja.⁽¹⁾

4. §. A kényszerengedélyest a szabadalom fenntartása és oltalmazása tekintetében a szabadalom tulajdonosával egyenlő jog illeti meg.⁽²⁾

5. §. Oly szabadalomról vagy szabadalmi igénypontról, amely egészében vagy valamely igénypont tekintetében kényszerengedély tárgya, a kényszerengedélyes beleegyezése nélkül lemondani csak akkor lehet, ha a szabadalomtulajdonos igazolja, hogy a kényszerengedélyes a szabadalmat vagy annak megfelelő igénypontját ellenérték nélkül sem hajlandó magára ruháztatni.⁽³⁾

tárgyi és területi korlátozások nélkül való igénybevételére ily alkalmi egyesülések nem alakulnának, teljesen kihasználatlanul maradnának.

A most kifejtettek figyelembevételével a kísérletképpen bevezetendő nem kizárólagos kényszerengedéllynél ügyelni kell arra, hogy ebből minél kevesebb zavar származhassék. Ennek leginkább azzal vehetjük elejét, ha a kényszerengedély oszthatóságát csupán a fentemlített két vonatkozásban engedjük meg, de időbeli megosztást nem engedünk és még kevésbé az egyes igénypontok megosztását. Ez utóbbinak megengedése állandó és teljes jogbizonytalanságot eredményezhetne a szabadalomtulajdonos, valamint az egyes kényszerengedélyesek jogait illetően.

Annak a szemelőtt tartásával, hogy a kényszerengedély kizárólagosságán csupán azoknak a kérelmére ütünk rést, akik nem kizárólagos kényszerengedélyt kérnek, akik tehát hajlandók tőnni azt, hogy a szabadalomtulajdonos jogosítványainak egy részét más használhassa ki, gondoskodni kell arról, hogy kifejezett akarata ellenére nem kizárólagos kényszerengedélyt adni senkinek se lehessen. Erre vonatkozólag a 2. §. rendelkezést tartalmaz.

(1) (M. i.) Ha a kényszerengedély kellő eredményre vezetett, fenntartása céltalan. Ezért módot kell adni a szabadalom tulajdonosának arra, hogy az említett esetben a kényszerengedély visszavételét kérhesse. A javaslat egy esztendőben állapítja meg azt az időt, amely alatt az eredménynek be kell következnie. Ez az időmeghatározás megfelelő, tekintettel arra, hogy a kényszerengedélyes a gyakorlatbavételre már a kényszerengedélyezési eljárás alatt készülhetett. Akár a kényszerengedélyes lemondása, akár a kényszerengedély visszavétele szünteti meg a kényszerengedélyt, az mindkét esetben megszűnik. A megszűnés időpontjától kezdve már a szabadalomtulajdonos gyakorolhatja szabadalmát.

Ha azonban ez a gyakorlás a jelen törvényjavaslat 1. §-ának meg nem felelő, úgy újabb kényszerengedélyt már minden további határidő bevásárása nélkül lehet kérni, minthogy az a három évi határidő, amely az 1. §. szerint a kényszerengedély megadásának elengedhetetlen előfeltétele, már eltelt.

A kényszerengedélynek a 3. §-ban szabályozott megszűnése esetén a netalán már kifizetett kárpótlás és a letett biztosíték visszaadása tárgyában a Pp. alapján eljárni hivatott bíróság feladata lesz elbírálni azt, vajjon a kényszerengedélyes önhibáján kívül nem teljesítette-e azt, amire vállalkozott.

(2) (M. i.) A kényszerengedély nem vezethetne megfelelő eredményre, ha a kényszerengedélyes a szabadalom fenntartása és oltalmazása tekintetében a vele esetleg ellentétes érdekű vagy legalább is a szabadalom iránt közömbös szabadalomtulajdonostól függene. Az ilyen visszás helyzetnek kívánja elejét venni a 4. §-ban foglalt rendelkezés.

(3) (M. i.) A kényszerengedély intézményének csak abban az esetben van komoly tartalma, ha a törvény gondoskodik arról, hogy a kényszerengedélyest a kényszerengedéllyel nyert jogaitól a szabadalom tulajdonosa a szabadalomról való lemondással el ne tithesse. Ezért javasolom azt, hogy ilyen lemondás a kényszerengedélyesnek beleegyezése nélkül ne legyen hatályos. Ámde arról is gondoskodni kell, hogy a kényszerengedélyes ne élhessen vissza ezzel a javára szóló különleges előnnyel a szabadalomtulajdonos rovására. Ezért javasolom azt is, hogy a szabadalomról való lemondás a kényszerengedélyesnek hozzájárulása nélkül is hatályos legyen abban az esetben, ha a lemondó szabadalomtulajdonos igazolja azt, hogy a kényszerengedélyest a szabadalom fenntartásához érdek annyira nem fűzi, hogy a szabadalmát még ellenérték nélkül sem hajlandó magára ruháztatni.

Mindez természetesen áll akkor is, ha a lemondás a szabadalomnak a kényszerengedélytől érintett bármely részére vonatkozik.

6. §. A szabadalom egészen vagy részben megvonható, ha a kényszerengedély kihirdetésétől számított két év alatt kellőképpen gyakorlatba nem vették és nem gyakorolják, kivéve, ha a mulasztást igazolják.

Ennek a két évnek folyását a kényszerengedélyről való lemondás vagy annak visszavétele nem érinti.⁽¹⁾

7. §. A kényszerengedély megadására vagy visszavételére irányuló eljárásban megfelelően alkalmazni kell a szabadalom megvonására vonatkozó összes jogszabályokat azoknak a kivételével, amelyek a megvonási eljárás közérdekű voltával függenek össze.⁽²⁾

8. §. Az 1895 : XXXVII. t.-c. 17. §-ának 1. bekezdése a következőképp módosul :

A szabadalmak oltalmi ideje a találmány bejelentésétől számított 20 év.⁽³⁾

9. §. Az 1895 : XXXVII. t.-c. 19. §. 1. pontja helyébe a következő szöveg lép :

1. Az oltalmi idő lejártával : ⁽⁴⁾

(1) (M. i.) A szabadalomtulajdonos és a kényszerengedélyes összejátszása könnyen lehetéssé tenné azt, hogy a hazai ipar a szabadalommal való foglalkoztatásból kizárassék, ha a kényszerengedély eredménytelenségét nem követhetné a szabadalom megvonása. Ennek az összejátszásnak kizárása érdekében a 6. §. a hágai I. megegyezés 5. cikkének megfelelően rendelkezik aziránt, hogy a szabadalmat egészen vagy részben meg lehet vonni, ha a kényszerengedélyt kihirdetésétől számított két év alatt kellőképpen gyakorlatba nem vették és nem gyakorolják.

(2) (M. i.) A kényszerengedély megadása a szabadalom tulajdonosától a szabadalomadta bizonyos jogait elveszi, e részben tehát a megvonással azonos tekintet alá esik. A kényszerengedély visszavétele pedig ugyanezeket a jogokat érinti, amikor a kényszerengedélyest zárja ki a szabadalomra szerzett jogaiból, amely vonatkozásában az említett megvonással rokontermésztű. Minthogy mindkét eljárás szerzett jogok megszüntetésére irányul, indokolt, hogy ezek az eljárások azonos garanciákkal legyenek körülbástyázva. Erről gondoskodik a 7. §., melynek értelmében mindazokat a jogszabályokat, amelyek a megvonásra vonatkoznak, a kényszerengedély megadására vagy visszavételére vonatkozó eljárásban megfelelően alkalmazni kell.

Ezzel a rendelkezéssel az említett eljárásokban az 1895 : XXXVII. t.-c. 20., 27., 38., 40., 41. és 46. §-a, az 1912 : LV. t.-c. 6. §-a, az 1913 : XII. t.-c. 1. §-ának 4. és 5. bekezdése, az 1920 : XXXV. t.-c. 7. §-a, a 81,588/1914. K. M. sz. rendelet 52—85. §-a és az ezekkel kapcsolatos jogszabályok alkalmazást nyernek.

A kényszerengedély megadása vagy visszavétele iránti eljárásból jog másra, mint a kényszerengedélyesre vagy a szabadalomtulajdonosra, nem származhat, míg a szabadalom megvonása iránti eljárás eredménye — siker esetén — az eljárásban résztvett feleken kívül állókra is kihat, amennyiben a megvonás a szabadalmat mindenki részére felszabadítja. A szabadalom megvonása iránti eljárás tehát közérdekű, míg a 7. §-ban említett eljárások nem közérdekűek. Félreértések elkerülése végett tehát kifejezetten ki kell mondani, hogy a közérdekű megvonási eljárásnak azok a szabályai, amelyek ennek az eljárásnak a közérdekű voltával függenek össze, a kényszerengedélyezési eljárásban alkalmazást nem nyernek.

(3) (M. i.) A szabadalmak oltalmi idejének 20 évre való felemelését a magyar ipar régóta szorgalmazza. Ez a felemelés a belföldi iparnak jól felfogott érdekét van hivatva előmozdítani. Akár a szabadalomtulajdonos, akár ennek szerződéses engedélyese, akár a kényszerengedélyes kíván ugyanis vállalkozni arra, hogy a belföldi szükségletet a hazai ipar foglalkoztatásával elégítse ki, jobb kilátások mellett teheti ezt, ha a szabadalomadta kizárólagosság és ennek eredményeképpen a verseny távoltartásának biztosítása tovább tart. Ennek a felismerése vezette a különböző államok törvényhozásait az oltalmi időnek hosszabb időben való megállapításánál. Ezek közül rámutatok a legújabb spanyol törvényre, amely az oltalmi időt a belgiumi, chilei, columbiai, finnországi és mexikói szabályozással egyezően 20 évben állapítja meg, és utalok Ausztriára, ahol az oltalmi idő 18 év, de ez az idő a bejelentés közzétételétől számít, ami az újdonságot hivataltól vizsgáló országokban, amilyen Ausztria is, gyakorlatban azt jelenti, hogy az oltalom a bejelentés után 20 évnél hamarabb nem szűnik meg, tekintve, hogy a közzététel és a bejelentés között átlagosan két év eltelik. Ha tehát nálunk az oltalmi időt a bejelentéstől számított 20 évben állapítjuk meg, a mi szabadalmaink oltalmi ideje átlagban nem hosszabb, mint az ausztriai szabadalmaké.

Az oltalmi idő ilyen szabályozása egyébként megfelel az Association pour la Protection de la Propriété Industrielle-nek az 1927. évben Genfben tartott kongresszusán elfogadott annak az óhajnak, hogy az oltalmi idő egységesen 20 évben állapíttassék meg.

(4) (M. i.) A 9. §. az 1895 : XXXVII. t.-c. 19. §-ának az oltalmi idő változtatásával szükségessé vált módosítását tartalmazza.

10. §. Az 1895 : XXXVII. t.-c.-nek az 1920 : XXXV. t.-c. által módosított 45. §-a helyébe a következő rendelkezés lép :

Minden szabadalomért, valamint pótszabadalomért a bejelentéssel egyidejűleg 20 pengő bejelentési díjat kell fizetni.

A leírásnak a 32. §-ban megengedett módosításáért 10 pengő díjat kell fizetni.

Ezenkívül minden szabadalomért a következő évi díjakat kell fizetni :

az 1-ső évre	25 pengőt,
a 2-ik «	30 «
a 3-ik «	40 «
a 4-ik «	60 «
az 5-ik «	80 «
a 6-ik «	100 «
a 7-ik «	120 «
a 8-ik «	140 «
a 9-ik «	160 «
a 10-ik «	200 «
a 11-ik «	250 «
a 12-ik «	300 «
a 13-ik «	350 «
a 14-ik «	400 «
a 15-ik «	500 «
a 16-ik «	700 «
a 17-ik «	1000 «
a 18-ik «	1300 «
a 19-ik «	1600 «
a 20-ik «	2000 «

A pótszabadalomért, amennyiben az önálló szabadalommal nem változik át (1895 : XXXVII. t.-c. 17. §.), a szabadalom egész tartamára egyszersmindenkorra 70 pengő díjat kell fizetni.

A magyar királyi kereskedelemügyi miniszter az e §-ban, valamint az 1895 : XXXVII. t.-c. 46. §-ában megállapított díjakat a törvényhozás további rendelkezéséig a magyar királyi pénzügyminiszterrel egyetértésben rendelettel felemelheti vagy leszállíthatja.

Az 1. évre járó díjat, illetőleg a pótszabadalmi díjat a találmányi bejelentés közzététele napját követő két hónap alatt kell megfizetni, különben a találmányi bejelentést a Szabadalmi Bíróság visszavontnak tekinti.

A 2—20. évi díjak évenként előre esedékesek és vagy évenként, vagy egyszerre több évre megfizethetők.

A 2—20. évi díjakat legkésőbb a lejáratot követő 6 hónap alatt kell megfizetni.

A lejáratától számított egy hónapon belül teljesített fizetéseknél pótdíj nincs, a 2-ik és 3-ik hónapban teljesített fizetésnél az évi díj összegén felül pótdíjként az összeg 25 %-át, a 4-ik, 5-ik és 6-ik hónapban teljesített fizetéseknél pótdíjként az évi díj 100 %-át is meg kell fizetni.

Az évi díjakat bárki lefizetheti.

Aki vagyontalanságát szegénységi bizonyítvánnyal igazolja, vagy kimutatja, hogy napi keresetre van utalva, annak a bejelentési díjat, továbbá a

leírás módosítása után járó díjat, az első, második és harmadik évi díjat, illetőleg a pótszabadalmi díjat, végül az 1895 : XXXVII. t.-c. 46. §-ának 1—3. pontjaiban meghatározott külön díjakat hitelezni lehet és ha a szabadalom a 4-ik év kezdete előtt megszűnik, teljesen el is lehet engedni.

A bejelentési díj és a közzététel után fizetett első évi díj egyáltalában nem, más évi díj, valamint a pótszabadalmi díj pedig csak akkor utalható vissza, ha a szabadalom megadását a Szabadalmi Bíróság jogerősen megtagadta.⁽¹⁾

II. Védjegyre vonatkozó rendelkezések.

11. §. Az 1925 : XII. t.-c. 2. §-ának első bekezdését a következő rendelkezés egészíti ki :

A védjegy megújításáért járó díjat azonban legkésőbb a lejárati napjától számított 3 hónapon belül is lehet fizetni.⁽²⁾

12. §. Az 1890 : II. t.-c. 3. §-át a következő rendelkezések egészítik ki :
Nem lajstromozhatók az olyan védjegyek, amelyeknek akár csak alkotó elemei közt is az ország címerei, zászlói és egyéb jelvényei, az elfogadott

(1) (M. i.) A hágai főegyezmény 5/b. cikkének második bekezdése szerint a szabadalmi díjfizetési határidőt legalább hat hónapra ki kell tolni, vagy arról kell gondoskodni, hogy a díjfizetés elmulasztása miatt érvényüket vesztett szabadalmak újból feléledhessenek. Az utóbb említett megoldás hazai jogrendszerünkkel nem áll összhangban, és számos magánjogi bonyodalomnak bírói úton való tisztázását tenné szükségessé, ami egymagában elég arra, hogy az első helyen említett megoldást válasszuk. Érvényvesztés csak a 2—20. évi díj nem fizetése esetén következik be, újból szabályozni tehát csak ezeknek a díjaknak a fizetési idejét kell.

A javaslat 10. §-a a határidők hónaponkénti számításának egységessé tétele mellett az évi díjaknak a lejárati követő 1. hónap alatt történő befizetésére vonatkozólag az eddigtilt eltérő szabályozást nem tartalmaz, a 25 %-os pótdíjjal való fizetés lehetőségét azonban a 2. hónapon kívül a 3. hónapban történő fizetésre is kiterjeszti.

A 4—6. hónapokban történő fizetéseknél a pótdíj ugyan 100 %-ra emelkedik, ez azonban túlmagasnak azért nem tekinthető, mert ennek fejében a szabadalom tulajdonosa igazolási vagy egyéb felélesztési kérelmet tartalmazó beadvány és az ezzel kapcsolatos eljárás költsége nélkül éri el biztosan azt, amit más szabályozás mellett a fentemlített külön eljárások kapcsán esetleg elérhetne.

Figyelemmel arra, hogy a szabadalmi díjfizetések elmulasztása helyrehozhatatlan és súlyos következményekkel jár, célszerűnek mutatkozik gondoskodni arról, hogy az erre vonatkozó rendelkezéseket, amelyek jelenleg az 1895 : XXXVII. t.-c.-ben, az 1920 : XXXV. t.-c.-ben és a 128,023/1928. K. M. sz. rendeletben elszórtan lelhetők fel, a mostani újabb szabályozás alkalmából egyetlen jogszabály, a jelen törvény 10. §-a egyesítve tartalmazza. Ennek következtében természetesen azokat a jogszabályokat, amelyeknek rendelkezéseit e §. megismétli, hatályon kívül kellett helyezni.

E szabályozás kapcsán nem zárkozhattam el az évi díjak olyan újabb megállapításától, amely a gyakorlatba vétel megindítása szempontjából legsúlyosabbnak minősülő 1—2. évek utáni időre a 128,023/1928. K. M. sz. rendelettel meghatározott összegek mérsékelt emelését tartalmazza ugyan, de sohasem több pengő, mint ahány korona az 1895 : XXXVII. t.-c. 45. §-a szerint volt. A 16—20. évi díjak, valamint a pótszabadalmi díj megállapított összegeit a meghallgatott érdekeltségek kivétel nélkül megfelelőnek találták.

Az évi díj visszatérítésének kérdését a §. utolsó bekezdése a gyakorlatban felmerült vitás kérdések figyelembevételével kellő határozottsággal igyekszik szabályozni, figyelemmel arra, hogy az 1. évi díj a szabadalom megadásának éppen úgy előfeltétele, mint a bejelentési díj, és így ennek a sorsában osztozik.

Ugyancsak gyakorlati nehézségek miatt ejtettem el az 1895 : XXXVII. t.-c. 45. §-ának azt a rendelkezését, hogy évi díjat csak a szabadalom fennállásánál érdekelt féltől lehet elfogadni, tekintve, hogy ennek az érdekeltségnek a megállapítása úgyszólván lehetetlen és hogy a szabadalmát megszüntetni kívánó fél ezt lemondással akkor is elérheti, ha az évi díj akarata ellenére be van fizetve.

(2) (M. i.) A hágai főegyezmény 5/b. cikkének első bekezdése szerint az ipari tulajdonjogok fenntartására vonatkozó díjak fizetésére legalább három hónapi határidőt kell engedélyezni.

A védjegy terén ilyen fenntartási díj fogalma alá eső megújítási díjról az 1925 : XII. t.-c. 2. §-ának 1. bekezdése intézkedik, azt kell tehát az egyezménynek megfelelően kiegészíteni.

Védjegyjogszabályaink pótdíjat eddig nem alkalmaztak, ettől tehát itt is el akarok tekinteni.

hivatalos ellenőrzési és hitelesítési jegyek, bélyegek, valamint ezek bármilyen címertani utánzatai szerepelnek, kivéve, ha alkalmazásukat az illetékes hatóságok megengedték. A hivatalos ellenőrzési és hitelesítési jegyek és bélyegek védjegyként használata csak akkor tilos, ha azzal olyan árukat kívánnak megjelölni, amelyek az említett jegyekkel hivatalosan megjelölt árukkal azonosak, vagy hozzájuk hasonlóak.

Külföldi címerekre és egyéb jelvényekre ez a rendelkezés csak annyiban nyer alkalmazást, amennyiben nemzetközi szerződés van hatályban, vagy viszonyosság áll fenn. A viszonyosság fennállásának kérdésében a kereskedelemügyi miniszter megállapítása kötelező.

Külföldi nem közismert állami jelvényekre ezt a rendelkezést csak akkor kell alkalmazni, ha a kereskedelemügyi miniszter azokat a Budapesti Közlönyben hirdetmény útján közzétette.⁽¹⁾

13. §. Az 1921 : XXII. t.-c. 2—6. §-ait a következő rendelkezések egészítik ki :

A 2—6. §-oknak rendelkezéseit nemzetközi szerződés vagy viszonyosság esetén megfelelően alkalmazni kell külföldi egyesülésekre akkor is, ha ezeknek az egyesüléseknek ipari vagy kereskedelmi telepük nincs, feltéve, hogy az illető egyesülés fennállása a származási ország törvényeivel nem ellenkezik. Ezt csak a származási országban történt belajstromozással kell igazolni. A viszonyosság fennállása kérdésében a kereskedelemügyi miniszter megállapítása kötelező.⁽²⁾

III. Vegyes és átmeneti rendelkezések.

14. §. Az 1908 : LII. t.-c. 3. §-ának utolsó bekezdése, az 1913 : XII. t.-c. 1. §-ának 2. és 3. bekezdése, továbbá az 1895 : XLI. t.-c. 4. §-ának 2. bekezdése és az 1920 : XXXV. t.-c. 8. és 9. §-ai hatályukat veszítik.⁽³⁾

(1) (M. i.) A hágai főegyezmény 6/c. cikke a szerződő országok címereinek és egyéb állami jelvényeinek védelmét kötelezővé teszi, tekintet nélkül arra, hogy valamely ország saját címerét mily mértékben védte.

Minthogy belföldi vonatkozásban ez a védelem az 1890 : II. t.-c. 3. §-ában szűkebb mértékre volt korlátozva, nehogy a külföldi a belföldnél nagyobb előnyökhöz jusson, ezt a védelmet az idézett §. kiegészítésével úgy kell szabályozni, hogy a szerződő külföldiekre a belföldi szabályozás kiterjesztett keretek közt érvényesüljön.

Annak, hogy a kérdés a lajstromozás megtagadását eredményező okok közt az 1890 : II. t.-c. 3. §-ának kiegészítéseképpen nyer szabályozást, következménye, hogy ez a szabályozás a törlésre is kiterjed, mert a 21. §. d) pontja szerint a védjegy törlendő, ha nem volt belajstromozható.

A javaslatnak az a rendelkezése, hogy a külföldi jelzésre vonatkozó tilalom csak akkor érvényesül, ha a kereskedelemügyi miniszter ezt a jelzést mint ilyent, a Budapesti Közlönyben közzétette, egyedüli megfelelő eszköze a jogbiztonságnak.

(2) (M. i.) A hágai főegyezmény 7/b. cikkének a külföldi kollektív védjegyek oltalmazására vonatkozó rendelkezéseit a kollektív védjegyek oltalmáról rendelkező 1921 : XXII. t.-c. 2—6. §-ainak a kiegészítése útján kell érvényesíteni.

Annak a megállapítását, hogy a kollektív védjegyet bejelentő külföldi egyesülés az idézett törvény 2. §-ának megfelelő-e, belföldi hatóság elbírálására bízni nem lehet. Ezért javasolom azt, hogy ezt a körülményt csak a kollektív védjegynek a származási országban történt belajstromozásával lehessen igazolni, ami egyedül alkalmas annak a bizonyítására, hogy ezt a kérdést az arra legilletékesebb hatóság igenlő értelmében döntötte el.

A viszonyosság fennforgásának kérdésében a jogbizonytalanságot el kell kerülni. Erre az egyedüli megfelelő mód az, ha e tekintetben — úgy mint az 1911 : I. t.-c. 124. §-ában szabályozott esetben — hatóságnak és pedig a kereskedelemügyi miniszternek megállapítása irányadó.

(3) (M. i.) Az 1908 : LII. t.-c. 3. §-ának utolsó bekezdése, amely szerint úniós elsőbbséget belföldi bejelentő külföldi bejelentés, illetőleg letétel alapján belföldön igénybe nem vehet, a belföldi feltalálót a külföldinél hátrányosabb helyzetbe juttatja. Ezért ennek a rendelkezésnek hatályon kívül helyezése kívánatos.

Mellőzhetetlen az 1913 : XII. t.-c. 1. §-a 2. és 3. bekezdésének hatályon kívül helyezése is,

15. §. Az 1890 : II. t.-c. 27. §. 4. pontja szerint a védjegybitorlás miatt megállapítható legmagasabb kártérítési összeg 10,000 korona helyett 10,000 pengő.⁽¹⁾

16. §. A jelen törvényt alkalmazni kell az életbelépésének napján folyamatban lévő minden szabadalmi és védjegyügyben.⁽²⁾

17. §. Minden olyan szabadalom tulajdonosa, amely szabadalomnak az oltalmi ideje az eddig érvényes jogszabályok értelmében 1932. évi december hó 31-ike előtt lejárt volna, köteles mindazoknak, akik 1931. évi december hó 31-ike előtt belföldön jóhiszeműen a találmánynak a szabadalom megszűnte után való gyakorlatbavételére szükséges berendezést létesítettek és ezzel költségeik merültek fel, a költségeit vagy megtéríteni, vagy ehelyett a szabadalom fennállásának 16-ik, 17-ik, 18-ik, 19-ik és 20-ik évére, megfelelő kártalanítás ellenében, nem kizárólagos használati, illetőleg gyakorlatbavételi engedélyt adni. Az ilyen költségmegtérítésre vagy engedélyre való igényt a jelen törvény életbelépésétől számított 6 hónap alatt a Szabadalmi Bíróság bírói osztályánál kell kellően indokolva bejelenteni. Az ilyen eljárás során nyert használati, illetőleg gyakorlatbavételi engedély csak azzal a vállalattal együtt szállhat másra át, amely vállalat az engedélyt kapta.⁽³⁾

18. §. Valamely szabadalomra a jelen törvény életbelépése előtt a szabadalom fennállásának egész idejére adott használati, illetőleg gyakorlatbavételi engedély a szabadalom fennállásának 16-ik, 17-ik, 18-ik, 19-ik és 20-ik évére is kiterjed, ha az engedélyes erre irányuló kívánságáról a szabadalom tulajdonosát a jelen törvény életbelépésének napjától számított 6 hónap alatt írásban értesíti. Az engedélyes azonban, ha az előző §. alapján újabb használati engedélyek keletkeztek, vagy a 15-ik éven túl terjedő időre fizetendő használati és gyakorlatbavételi díj tekintetében a szabadalomtulajdonossal az eredeti szerződés alapján megegyezni nem tud, a használati és gyakorlatbavételi engedélyért fizetendő összeg bírói megállapítását kérheti a Szabadalmi Bíróság bírói osztályánál.⁽⁴⁾

mert a megvonás a kényszerengedély intézményével, valamint a jelen törvény 6. §-ával olyan szabályozást nyert, amely mellett az említett rendelkezések nem érvényesülhetnek.

Az 1895 : LXI. t.-c. 4. §-ának második bekezdése olyan rendkívüli elévülési határidőt állít fel, amelynek a fenntartása alig indokolható. Fenntartása ugyanis azt jelentené, hogy törlési perrel a bejegyzéstől számított két év eltelte után nem léphet fel az, aki ugyanezen ok miatt az 1923 : V. t.-c. 9. §-a alapján az ilyen védjegy használatának abbahagyását követelheti.

Az 1920 : XXXV. t.-c. 8. és 9. §-ainak hatályon kívül helyezését a 10. §. indokolja.

(1) (M. i.) A 15. §-ban említett összeg átértékelését a koronaromlás és a vele kapcsolatos pengőszámításra történt áttérés indokolja.

(2) (M. i.) A 16. §. az átmeneti rendelkezések tekintetében arról kíván gondoskodni, hogy az ipari tulajdont igénybe vevőkre lehetőleg a reájuk nézve kedvezőbb jogszabály nyerjen alkalmazást.

(3) (M. i.) Ez a §. azoknak a jóhiszemű belföldi iparosoknak az érdekeit védi, akik a 8., 9., 10. §-ok értelmében meghosszabbított oltalmi idejű valamely szabadalomnak az 1895. évi XXXVII. t.-c. 19. §-a értelmében való közeli lejáratára számítván, belföldön a szabadalom tárgyának gyakorlatba vételére előkészültek.

A §-ban megállapított határidő kizárja a §. felhasználásával történő visszaéléseket.

A §. módot ad a szabadalomtulajdonosnak arra, hogy a jóhiszemű harmadik személyek kártalanításának kétféle módja (költségmegtérítés vagy használati, illetőleg gyakorlatbavételi engedély) közül a neki megfelelőbbet választhassa.

(4) (M. i.) Ez a §. a most meghosszabbodó oltalmi idejű szabadalmakra már megadott használati, illetve gyakorlatbavételi engedélyekkel kapcsolatos jogvitákat kiküszöböli azzal, hogy az engedélyesnek meghatározott határidő alatt teendő nyilatkozatától teszi függővé az engedély időtartamának a szabadalom oltalmi idejével együtt való meghosszabbítását.

Ha a 17. §. alapján újabb engedélyek keletkeztek, a régebbi engedély értékéből veszít és így a használati és gyakorlatbavételi díj tekintetében vita merülhet fel. Ugyancsak vitássá válhatik a díj összege magának a szerződésnek a szövege folytán is.

Úgy ezek, mint a 17. §. alapján felmerülő jogviták ugyanolyan természetűek, mint a kény-

19. §. A Szabadalmi Bíróság bírói osztályának a 17. és 18. §-ok alá eső vitás ügyekben hozott ítéletei ellen fellebbezni lehet a m. kir. Kúriához.⁽¹⁾

20. §. A 17. és 18. §-okban megszabott határidőket meghosszabbítani vagy elmulasztásuk miatt igazolással élni nem lehet.⁽²⁾

21. §. A kereskedelemügyi miniszter felhatalmazást nyer, hogy rendelettel szabályozza:

1. az 1929. évi május hó 16. napja és a jelen törvény életbelépésének napja közti időben történt szabadalmi évi díjfizetések és védjegymegújítási díjfizetések késedelméből eredő joghátrányok megszüntetését:

2. a használati és ipari mintaoltalmat;

3. a 17. és 18. §-okban említett vitás ügyekben követendő bírói eljárást.⁽³⁾

22. §. A jelen törvény kihirdetésének napján lép életbe s azt a kereskedelemügyi miniszter és az igazságügyminiszter hajtja végre.

XVIII. TÖRVÉNYCIKK

a Franciaországgal 1925. évi október hó 13-án kötött és az 1926. évi V. törvénycikkbe iktatott Kereskedelmi Egyezménynek, valamint az 1926. évi december hó 18-án kötött és az 1927. évi XVI. törvénycikkbe iktatott Pótegyezménynek, illetve az 1929. évi december hó 21-én kötött és az 1930. évi XXI. törvénycikkbe iktatott Második Pótegyezménynek kiegészítéseként 1931. évi szeptember hó 25-én aláírt Megállapodás becikkelyezéséről.⁽⁴⁾

A törvény kihirdetése megjelent az Országos Törvénytár 1932. évi július hó 30-án kiadott 8-ik számában.

(A megerősítő okiratok Párizsban 1932. évi július hó 12. napján cseréltettek ki.)

(M. i.) A magyar törvényhozás a legutóbbi évek folyamán immár három ízben foglalkozott a Franciaországgal való kereskedelempolitikai viszonyunk rendezését célzó megállapodásokkal. Mindamellett mégis szüksége mutatkozott annak, hogy Franciaországhoz való viszonyunkban újabb oly megállapodások létesítésére törekedjünk, amelyek nyomán Franciaország felé irányuló kivitelünkben fokozottabb lehetőségekre számíthatunk.

szerengedélyekkel kapcsolatosak, ezért eldöntésüket indokolatlan volna más bíróságokra bízni, mint amelyek a kényszerengedélyek tárgyában ítélnének.

(1) (M. i.) A fellebbezésnek ezt a szabályozását az indokolja, hogy az elsőfokú határozatot a Szabadalmi Bíróság bírói osztálya hozza.

(2) (M. i.) A jogbiztonság kívánja, hogy a 17. és 18. §-okkal érintett jogviszonyok minél gyorsabban végleges elbírálást nyerjenek. Ez indokolja a 20. §-nak rendelkezését, amely a 74,660/1920. K. M. sz. rendeletben is benn van és hasonló átmeneti jellegű szabályozás kapcsán bevált.

(3) (M. i.) E §. 1. pontjában foglalt felhatalmazás a hágai főegyezmény kellő időre visszamenő érvényesülését van hivatva előmozdítani. Tekintettel arra, hogy ilyen eset alig van, és hogy ezek az esetleges sérelmek gyorsan orvosolhatók és a jövőben elő nem fordulhatnak, a felhatalmazás alapján kiadandó miniszteri rendelettel való szabályozás mutatkozik a legmegfelelőbbnek.

A 21. §. 2. pontjában foglalt másik felhatalmazás arra van hivatva, hogy az ipari mintaoltalmat egyáltalában nem kielégítően szabályozó 107,709/1907. K. M. rendelet helyébe új jogszabályt alkotni és a nálunk még nem szabályozott, de más államokban már jól bevált használati mintaoltalmat a törvényhozás igénybevétele nélkül minél előbb lehessen szabályozni. Ezzel a szabályozással régi, úgyszólván általános óhaj teljesülne.

Az utolsó bekezdésben foglalt felhatalmazást a 17. és 18. §-ok rendelkezéseinek különleges jellege indokolja.

(4) A törvényjavaslatot a m. kir. külügyminiszter 1932. március 31-én nyújtotta be. — A képviselőház külügyi, valamint közgazdasági és közlekedésügyi bizottságának együttes jelentése 1932. április 12-én tartott együttes ülésében kelt. — Képviselőházi tárgyalása 1932. április 18-án tartott 68-ik ülésében, harmadszori olvasása pedig 1932. április 19-én a képviselőház 69-ik ülésében volt. — A felsőház külügyi, valamint közgazdasági és közlekedésügyi bizottságának együttes jelentése 1932. május 4-én tartott együttes üléséből kelt. — Felsőházi tárgyalása 1932. május 19-én tartott 14-ik ülésében volt.